

## Arrest

nr. 233 055 van 24 februari 2020  
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI  
Frans Gasthuislaan 33  
1081 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 2 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat N. ZAMANI en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Verzoeker in de zaak nr. X (hierna: verzoeker), die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, wordt op 16 december 2018 door de grensinspectie te Zaventem aangetroffen met de intentie tot het overschrijden van de maximaal toegelaten verblijfsduur van 90 dagen op 180 dagen. Op dezelfde dag wordt hij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoekt hij om internationale bescherming. Nadat verzoeker op 26 februari 2019 wordt vrijgesteld uit het gesloten centrum, beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 12 maart 2019 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de eerste bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

*"A. Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Catia, een buurt in het centrum van Caracas behorende tot het hoofdstedelijk district Caracas. U beschikt over de Venezolaanse nationaliteit. U woonde samen met uw moeder, stiefvader en stiefbroer en –zus in Catia. U heeft een relatie met Y. M. A. (...). Na het secundair onderwijs ging u aan het werk. U deed veel verschillende soorten jobs. Zo werkte u onder meer als autowasser, postbezorger en als chauffeur voor het rondbrengen van eten. Ook was u actief in de sector van telecommunicatie. Uw moeder was tegen de regering. Sinds ze een voor u onbekend document ondertekende, werd ze ontslagen in 2009 en kon ze niet meer in de administratie werken. Jullie woonden in een regeringsgezinde buurt maar uw moeder ging naar de marsen om te protesteren. Ze had een discussie met haar buurvrouw over politiek. Verder heeft ze geen problemen gekend omwille van haar politieke opinie. Zelf was u niet politiek actief en hebt u nog nooit gestemd. Op 11 januari 2015 was u op uw werkplaats in het centrum van Caracas. U was aan de praat met vrienden en stond met uw rug naar de straat toen iemand met een bivakmuts naar u toe kwam en op u schoot. Uw belager was op een moto gekomen en was vergezeld van verschillende andere gemaskerden op moto's. De kogel doorboorde uw wang. U zette het onmiddellijk op een lopen en een huizenblok verder stortte u in elkaar. U werd opgepikt door een vriend met een moto. Onderweg naar het ziekenhuis hadden jullie een ongeval waardoor u nog met een andere moto naar het ziekenhuis werd gebracht. U bleef een week in het ziekenhuis. Vervolgens herstelde u thuis en ging u naar het ziekenhuis voor revalidatie van uw kaak. U weet niet wie u heeft aangevallen. Uw vrienden hebben uw belagers gezien. Omdat uw belagers in groep waren en bivakmutsen droegen, zijn het vermoedelijk "colectivos". Aangezien u zelf met niemand problemen had en uw moeder naar de protesten ging, vermoedt u dat u werd aangevallen ten gevolge van de politieke opinie van uw moeder. Uw leven na de aanval veranderde. Uit schrik dat er iemand naar uw huis zou komen, verhuisde u in februari 2015 samen met uw verloofde naar Petare (district Miranda) en woonde aldaar samen met uw schoonzus en haar familie. Daar hebt u geen problemen gekend. Sinds de aanval ging u weliswaar niet meer naar buiten uit angst. U werkte niet meer. U hield zich nog bezig met de verkoop van auto's en moto's maar uit schrik voor de "colectivos" begaf u zich niet meer op straat. Uw moeder bleef wonen op jullie adres in het centrum van Caracas. Ze begon al jullie bezittingen te verkopen. Toen al jullie documenten geregeld waren en jullie genoeg financiële middelen hadden om te vertrekken, verliet u op 17 november 2016 Venezuela samen met uw moeder, stiefvader, stiefbroer en –zus naar de Dominicaanse Republiek. Uw partner ging terug bij haar ouders wonen en ze vervoegde u later in de Dominicaanse Republiek. U werkte in de Dominicaanse Republiek als hoogtewerker. U werd in april 2017 ontslagen en vervolgens vond u werk in de telecommunicatie sector in Brazilië. Van juli 2018 tot december 2018 werkte u in Brazilië. Uw moeder vertrok met haar gezin vier of vijf maanden geleden van de Dominicaanse Republiek naar Mallorca (Spanje) waar zij internationale bescherming vroeg. Uw partner wilde uw moeder vervoegen in oktober 2018 maar werd tegengehouden tijdens haar transit in België. Ze diende vervolgens een verzoek om internationale bescherming in België in op 16 oktober 2018. Vervolgens besloot u om ook naar België te komen en een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U vloog op 15 december 2018 naar België en vroeg bij aankomst op 16 december 2018 in de luchthaven internationale bescherming. U beschikt over uw origineel Venezolaans paspoort afgegeven op 3 november 2016 (vijf jaar geldig), een kopie van goed gedrag en zeden d.d. 21 oktober 2016, een kopie van een document van het ministerie van werk van de Dominicaanse republiek betreffende uw inkomen d.d. 3 juli 2018, foto's van u en uw vriendin toen u gewond was aan uw kaak, foto's van facebook in verband met uw verblijf en werk als hoogtewerker in de Dominicaanse Republiek, een origineel bewijs dat u als hoogtewerker mag werken afgeleverd door het bedrijf C. (...), een kopie van een verslag d.d. 11 januari 2015 van de ingreep in het ziekenhuis voor uw verwonding die door een vuurwapen werd veroorzaakt, een kopie van een attest van samenwonen met uw partner op het adres in Petare opgesteld op 10 augustus 2015, kopieën van attesten van uw opleiding, een kopie van een attest in verband met het werk van uw moeder bij M. R. (...) en bij het bedrijf G. U. (...), een kopie van een attest waaruit blijkt dat uw moeder een licentiaat in de administratie behaalde, documenten in verband met het verzoek om internationale bescherming van uw familieleden in Spanje, foto's van een persoon met motorfiets waarmee u wilt duidelijk maken hoe en met welk vervoersmiddel u naar het ziekenhuis werd gebracht, en een artikel met foto over de "colectivos" in Venezuela.*

*B. Motivering*

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verliet Venezuela ten gevolge van de aanval op 11 januari 2015 waarvan u meent dat die is ingegeven door de politieke overtuiging van uw moeder. Bij een terugkeer naar Venezuela vreest u bijgevolg verdere problemen hieromtrent.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het feit dat u op 11 januari 2015 door een kogel werd geraakt in uw kaak op zich niet wordt betwist door het Commissariaat-generaal. Dit blijkt ook uit het door u neergelegde foto's en het verslag van het ziekenhuis d.d. 11 januari 2015. U hebt weliswaar geenszins aannemelijk gemaakt dat het incident op 11 januari 2015 het gevolg was van de politieke opinie van uw moeder. Zo bracht u geen enkele overtuigende concrete, objectieve indicatie aan om het schietincident aan de politieke overtuiging van uw moeder te linken. U concludeerde dat de aanval op u persoonlijk wel te maken moet hebben met uw moeder omdat u zelf met niemand problemen had, niks te maken had met drugs en gewoon elke dag naar uw werk ging. Volgens uw verklaringen had u zelf ook geen politieke activiteiten. Enkel uw moeder ging met haar ketels en pannen naar de protestmarsen. U beweerde tevens dat het schietincident te maken moet hebben met uw moeder omdat uw belagers "colectivos" waren (CGVS, p. 14). U baseerde zich hiervoor op de verklaringen van uw vrienden die uw belagers gezien hebben. Ze waren gemaskerd met bivakmutsen en verplaatsten zich in groep met verschillende moto's (CGVS, p. 13-14). Louter en alleen op basis van deze elementen, verklaringen van omstaanders en hun uiterlijke verschijning, concludeerde u dus dat uw belagers tot de "colectivos" behoren. Voorts is uw uitleg in verband met de reden waarom u geen klacht hebt ingediend voor het incident niet coherent en wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierdoor nog verder op de helling gezet. Zo verklaarde u vooreerst dat u wel een klacht wilde indienen maar dit uiteindelijk niet gedaan hebt omdat de belagers "colectivos" waren (CGVS, p. 16). U verduidelijkte dat een vriend van uw moeder bij de CICPC (Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas) was en hij u wilde helpen met het indienen van een klacht. Bijgevolg gingen jullie naar de bakkerij in de buurt van het schietincident, dat zich voordeed op de Plaza Sucre in Catia (CGVS partner op 8 januari 2019, p. 11), om de camerabeelden te vragen. De bakker had evenwel geen beelden aangezien de camerabeelden in een cyclus gaan en reeds overschreven waren. U vermoedde echter dat de bakker u de beelden niet wilde geven om zelf geen problemen met "colectivos" te kennen. Uw verklaringen zijn niet coherent aangezien u plotseling wel toegaf dat indien u wel de beelden zou gehad hebben, u sowieso wel klacht had ingediend. Ook indien het volgens de beelden "colectivos" waren geweest, had u een klacht ingediend (CGVS, p. 16-17). Deze incoherente verklaringen plaatsen opnieuw vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over wie uw belagers in werkelijkheid waren, en over de redenen en de omstandigheden van het incident op 11 januari 2015.

Uw geloofwaardigheid wordt nog verder ondermijnd door uw tegenstrijdige verklaring in verband met uw werk na het incident. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u geen vaste contracten had, maar u bezig hield met het wassen van auto's en het ronddragen van post, en dit na het herstel uit het ziekenhuis (Verklaring DVZ, vraag 12). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u uit schrik niet meer buitenshuis ging werken na het incident en niet meer de straat op kwam (CGVS, p. 3, p. 11-12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u uw verklaringen op de DVZ en stelde u enkel en alleen na uw herstel in de telecommunicatie te hebben gewerkt en geen enkel andere job te hebben gedaan (CGVS, p. 19). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter geenszins deze tegenstrijdigheid opheffen. Daarenboven kan uw bewering dat u niet meer buiten kwam, sterk worden gerelativeerd. Zo ging u wel nog naar de revalidatie in het ziekenhuis, ging u nog naar uw grootouders en deed u nog de nodige stappen om uw paspoort te verkrijgen (CGVS, p. 11-12 en CGVS partner, p. 17).

Voorts werden er nog incoherenties in uw verklaringen vastgesteld die de geloofwaardigheid verder ondermijnen. Er dient te worden vastgesteld dat volgens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken uw moeder werd ontslagen en lastig gevallen door overheidsdiensten en "colectivos". U vervolgde dat u hierdoor ook slachtoffer werd van vervolging door het regime (Vragenlijst van het CGVS op de DVZ, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud ten aanzien van het

Commissariaat-generaal maakte u geen enkel gewag van problemen die uw moeder zou gekend hebben met "colectivos". Volgens u heeft uw moeder geen noemenswaardige problemen gekend omwille van haar politieke opinie. Ze had enkel een discussie met haar buurvrouw (CGVS, p. 14-15). Volgens uw partner werd ze door uw buurvrouw uit de burgerraad gezet (CGVS gehoor partner, p. 14). Daarnaast vermeldde u nog dat uw moeder het slachtoffer was van enkele overvallen maar waren deze volgens u niet gelinkt aan haar politieke mening (CGVS, p. 14-15). Geconfronteerd met uw verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken, herhaalde u uw verklaringen door te zeggen dat enkel u persoonlijk problemen hebt gekend met "colectivos". Het louter herhalen van uw laatste verklaringen is echter geenszins afdoende om de incoherentie op te heffen. Uit uw verklaringen ten aanzien van het Commissariaat-generaal blijkt verder dat uw moeder gewoon bleef wonen in jullie huis en enkel u, uit schrik, verhuisde naar Petare en niet meer buiten kwam. Uw moeder en andere familieleden (uw stiefvader, halfbroer en halfzus waarmee u samenwoonde) leefden gewoon verder na het incident. Ze woonden en werkten nog steeds op dezelfde plaats en hebben geen problemen gekend (CGVS, p. 13). Volgens u begon uw moeder vanaf het incident wel met de verkoop van al jullie spullen om jullie vertrek uit Venezuela voor te bereiden en hierdoor ging ze niet meer naar de protestmarsen. Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat uw moeder bepaalde beschermingsmaatregelen voor haarzelf en haar gezinsleden trof (CGVS, p. 13, p. 15, 17-18, p. 20). Indien het incident daadwerkelijk iets met uw moeders politieke activiteiten te maken had, dan zou het logisch zijn dat ook uw moeder en uw andere naaste familieleden beschermingsmaatregelen troffen om problemen te voorkomen. Hier kan tot slot nog aan worden toegevoegd dat het medisch verslag enkel bewijst dat u werd geraakt door een vuurwapen en u bijgevolg geen enkel begin van bewijs hebt neergelegd om de omstandigheden van het schietincident aan te tonen.

Uit het geheel van bovenstaande kan worden geconcludeerd dat u geenszins de redenen en de omstandigheden van het incident op 11 januari 2015 aannemelijk hebt gemaakt. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft volgens de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt er tevens toe dat u evenmin duidelijk beeld biedt om te bepalen of er voor u door het incident op 11 januari 2015 zwaarwegende gronden zijn om bij een terugkeer naar Venezuela te spreken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming. U hebt immers enkel en alleen aangetoond dat u gewond bent geraakt door een vuurwapen, niks meer en niks minder.

Wat er ook van zij, er dient vastgesteld te worden dat uit niets blijkt dat u zich niet elders, buiten het centrum van Caracas waar u woonde met uw moeder en familie, zou kunnen vestigen om de problemen met uw belagers, en bijgevolg ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, te vermijden. Na een analyse van alle elementen kan namelijk gesteld worden dat het concept van intern vluchtalternatief op u kan worden toegepast, in overeenstemming met artikel 48/5, lid 3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Eerst en vooral blijkt uit niets dat u niet in staat zou zijn om zich elders in Venezuela veilig te vestigen. U hebt na het incident reeds zonder enige problemen in Petare (federaal district Miranda) gewoond bij de familie van uw partner (CGVS, p. 3 en p. 6, p. 18). Dat u daar uit schrik niet buiten kwam (CGVS, p. 11), kan gelet op bovenstaande vaststellingen inzake uw beweerde professionele activiteiten na het incident en inzake uw revalidatie, familiebezoek en stappen om een paspoort te verkrijgen niet als geloofwaardig worden beschouwd. Voorts had u volgens uw verklaringen met niemand anders problemen, noch met de Venezolaanse autoriteiten (CGVS, p. 12 en Vragenlijst CGVS, vraag 7). Daarnaast toont u aan dat u kan voorzien in uw levensonderhoud. Ook na uw herstel van het incident op 11 januari 2015 blijkt dat u hebt gewerkt. In Venezuela hield u zich nog bezig met de koop en verkoop van auto's en moto's (CGVS, p. 11-12). Vervolgens hebt u in de Dominicaanse Republiek als hoogtewerker gewerkt en ook u ging naar Brazilië om te werken voor een telecommunicatieproject (CGVS, p. 7-8). Er is bijgevolg geen enkele gegronde reden om aan te nemen dat u niet in Petare (waar u zelf nog anderhalf jaar voor uw vertrek bij familie van uw partner hebt gewoond) of in een andere regio in Venezuela zou kunnen wonen, om problemen met uw belagers te vermijden. Dat een terugkeer naar Venezuela in uw persoonlijke situatie ook redelijk is, blijkt tevens uit onderstaande informatie in verband met de socio-economische situatie aldaar.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

*louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

*Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.*

*Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).*

*Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, kan er uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.*

*Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.*

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.*

*De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort bevestigt enkel uw identiteit en nationaliteit en de documenten in verband met uw opleiding bevestigen enkel uw opleidingsniveau, wat niet wordt betwist. Dat u een attest van goed gedrag en zeden kan voorleggen doet geenszins afbreuk aan bovenstaande conclusies. Uw werk en verblijf in de Dominicaanse Republiek staan hier evenmin ter discussie. Evenmin wordt er hier getwijfeld dat u hebt samengewoond met uw partner in Petare. De studies en vroegere professionele activiteiten van uw moeder worden op zich evenmin betwist. Deze wijzigen evenwel geenszins de conclusie dat u niet aannemelijk kon maken actueel een risico te lopen op vervolging omwille van uw moeders activiteiten of politieke opinie. De foto's van de personen met de motorfietsen kunnen bovenstaande conclusies evenmin wijzigen. Dergelijke foto's laten immers niet toe sluitende conclusies te trekken over wat u persoonlijk is overkomen. Het feit dat uw familieleden (moeder, stiefvader en stiefbroer en –zus) een verzoek om internationale bescherming indienden in Spanje doet evenmin afbreuk aan deze beslissing. Hierover kan overigens worden toegevoegd dat elk verzoek op zijn individuele merites moet worden beoordeeld. Het artikel in verband met het optreden van de "colectivos" in Venezuela betreft niet uw persoonlijk relaas of situatie en doet bijgevolg evenmin bovenstaande bevindingen veranderen.*

*In het kader van het verzoek van uw partner werd er eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.*

### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

1.2. Verzoekster in de zaak nr. X (hierna: verzoekster), die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, wordt op 16 december 2018 door de grensinspectie te Zaventem aangetroffen met een onduidelijk reismotief en onvoldoende bestaansmiddelen. Op dezelfde dag wordt zij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoekt zij om internationale bescherming. Nadat verzoekster wordt vrijgesteld uit het gesloten centrum, beslist de commissaris-generaal op 12 maart 2019 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de tweede bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

#### *“A. Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaringen heeft u de Venezolaanse nationaliteit. U bent geboren op 19 oktober 1999 in Caracas. U woonde in de sector San Jose in Caracas van uw geboorte tot februari 2015, waarna u ging samenwonen met uw partner R. Y. R. U. (...) bij uw zus in Petare (district Miranda).*

*Uw schoonmoeder werkte als coördinator bij de missie R. (...), een onderwijsprogramma voor volwassenen. Uw schoonmoeder deed dit werk tot in 2010. Ze tekende een tascónlijst, waardoor ze geweerd werd van overheidsfuncties. Bovendien nam ze deel aan protesten tegen de overheid. Behalve een discussie met een buurvrouw over politiek, kende ze verder geen problemen omwille van haar politieke opinie.*

*Op 11 januari 2015 was uw partner R. Y. R. U. (...) op zijn werkplaats in het centrum van Caracas. Hij was aan de praat met vrienden toen iemand naar hem toe kwam en op hem schoot. De dader was op een moto gekomen en was vergezeld van verschillende andere gemaskerden op moto's. De kogel doorboorde zijn wang. Een vriend bracht hem met een moto naar het ziekenhuis, maar onderweg hadden ze een ongeval. Hierdoor werd hij nog met een andere moto naar het ziekenhuis gebracht. Hij bleef een week in het ziekenhuis. Hij weet niet door wie hij werd aangevallen, maar hij vermoedt dat het 'colectivos' waren.*

*Aangezien hij zelf met niemand problemen had en uw schoonmoeder naar de protesten ging, vermoedt hij dat hij werd aangevallen ten gevolge van de politieke opinie van uw schoonmoeder. U verhuisde in februari 2015 samen met uw partner naar uw zus en haar familie in Petare. Uw partner en uw schoonfamilie begonnen hun bezittingen te verkopen, en toen er genoeg financiële middelen waren om te vertrekken, verliet uw partner op 17 november 2016 Venezuela samen met zijn moeder, stiefvader, stiefbroer en –zus naar de Dominicaanse Republiek. Omdat u uw school wilde afmaken ging u terug bij uw ouders wonen. U kende geen persoonlijke problemen in Venezuela.*

*Nadat u uw middelbare school had afgerond, vertrok u naar uw partner in de Dominicaanse Republiek op 5 juli 2017. Daar verkocht u limonade en werkte u in een bakkerij. Op 15 oktober 2018 verliet u de Dominicaanse Republiek en wilde u uw schoonfamilie in Mallorca vervoegen, die enkele maanden eerder naar daar vertrokken waren. U werd tegengehouden tijdens de transit in België. Op 16 oktober 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in.*

*Uw partner vloog op 15 december 2018 naar België en vroeg bij aankomst op 16 december 2018 in de luchthaven internationale bescherming.*

*Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort, een kopie van uw diploma secundair onderwijs, een attest van samenwoning, een document over het werk van uw schoonmoeder, medische documenten van uw partner, drie foto's, documenten in verband met de*

*asielprocedure van uw schoonfamilie in Spanje, artikels over de 'colectivos' en twee facebookposts van uw partner neer.*

## **B. Motivering**

*Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

*Uit uw verklaringen blijkt immers dat acht maanden zwanger bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u de mogelijkheid gegeven om het persoonlijk onderhoud te pauzeren indien nodig (CGVS, p. 2, 11).*

*Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*U verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat alle problemen die u kende verbonden waren met de problemen van uw partner, R. Y. R. U. (...) en u stelt uitdrukkelijk dat u zelf geen andere persoonlijke problemen kende (CGVS, p. 17). Aangezien in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw partner door het Commissariaat-generaal werd besloten dat aan hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kon worden toegekend omdat zijn vluchtmotieven als niet geloofwaardig worden beschouwd, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De weigeringsbeslissing genomen in het kader van het verzoek van uw partner luidt als volgt:*  
*"(...)"*

*De documenten die u neerlegde veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort ondersteunt uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit, en uw diploma secundair onderwijs bevestigt enkel uw opleidingsniveau, wat niet wordt betwist.*

*Het document in verband met de samenwoning met uw partner toont aan dat u samenwoonde in Petare. Hier wordt niet aan getwijfeld.*

*De vroegere professionele activiteiten van uw schoonmoeder worden op zich evenmin betwist. Deze wijzigen evenwel geenszins de conclusie dat u niet aannemelijk kon maken actueel een risico te lopen op vervolging omwille van uw schoonmoeders activiteiten of politieke opinie.*

*De medische documenten van uw partner staven dat hij werd opgenomen in verband met een schietincident. Deze documenten zijn echter niet van die aard dat ze iets kunnen zeggen over de omstandigheden waarin het incident zich voordeed. De foto's in het ziekenhuis tonen enkel aan dat u in het ziekenhuis heeft gelegen, wat niet wordt betwist.*

*Het feit dat leden van uw schoonfamilie een verzoek om internationale bescherming indienden in Spanje doet evenmin afbreuk aan deze beslissing.*

*Met de artikels over de colectivos wilt u de algemene situatie van de colectivos in Venezuela duiden (CGVS, p. 18). Deze artikels houden echter geen verband met uw persoonlijke vluchtmotieven en veranderen bijgevolg niets aan bovenstaande vaststellingen.*

*De facebookposts van uw partner tenslotte geven een beeld van zijn professionele activiteiten in Brazilië, welke niet worden betwist.*

## **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*



## 2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV X, is de partner van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van verzoekster worden de middelen uit het verzoekschrift van verzoeker integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

## 3. Over de gegrondheid van de beroepen

### 3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“Vooreerst, dient te worden opgemerkt dat het CGVS in de bestreden beslissing heeft gesteld dat de verklaringen van verzoeker niet coherent zijn, omdat verzoeker enerzijds zou hebben gesteld dat hij niet van plan was een klacht neer te leggen tegen zijn belagers en anderzijds zou hebben gesteld dat hij wel klacht zou hebben ingediend als hij videobeelden van het voorval zou hebben kunnen bekomen.*

*De motivering van het CGVS is niet ernstig. De verklaring van verzoeker dient in haar geheel te worden bekeken. Het is dan ook niet correct te stellen dat verzoeker geen coherente verklaring zou hebben afgelegd. Dienaangaande heeft verzoeker dan ook uitdrukkelijk als volgt verklaard (zie gehoor CGVS 7-01-2019 p. 11):*

*“(…)”*

*Er kunnen verzoeker geen incoherentie worden verweten. Gelet op het feit dat de belagers van verzoeker erg veel leken op 'colectivos' en dat die 'colectivos' zelf in opdracht van de Venezolaanse regering handelen moest verzoeker uiteraard iets in handen hebben om een klacht tegen hen in te dienen.*

*Uit de bovenvermelde verklaringen blijkt zeer duidelijk dat verzoeker wel degelijk een klacht wenste in te dienen als hij die videobeelden in handen had, omdat hij hiermee de steun kreeg van CICPC en er was iets of wat hoop dat zijn klacht wellicht ernstig ging genomen worden. Met de videobeelden kon hij minstens aantonen dat zijn belagers gelijkenissen vertoonden met 'colectivos'. Een klacht zonder die videobeelden zou geen bijdrage gehad hebben, noch zou hij enige steun gehad hebben van CICPC.*

*Het CGVS meent verder dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen afgelegd voor de DVZ en het CGVS. Verzoeker wenst dienaangaande vooreerst op te merken dat hij tijdens zijn verklaringen voor de DVZ verschillende keren erop werd gewezen dat hij alles kort diende te houden en dat hij vervolgens de nodige tijd zou krijgen van het CGVS om zijn verklaringen gedetailleerd mee te delen. Alles moest m.a.w. snel gaan waardoor de verklaringen van verzoeker niet correct werden genoteerd door de DVZ.*

*Het CGVS is voorts eveneens onterecht de mening toegedaan dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd door enerzijds te stellen dat hij na het voorval van 11.01.2015 niet meer buitenshuis kwam en anderzijds hij zou hebben verklaard dat hij wel buitenshuis kwam door m.n. naar het revalidatiecentrum te gaan.*

*Het CGVS gaat heel kort door de bocht door te stellen dat verzoeker dienaangaande tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd.*

*Verzoeker verklaarde dienaangaande dan ook uitdrukkelijk als volgt (zie gehoor CGVS 7-01-2019 p. 11):*

*“(…)”*

*Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet anders kon, aangezien hij zijn mond niet kon opendoen, noch hierdoor kon eten. Het feit dat verzoeker naar het revalidatiecentrum moest gaan was dan ook zeer noodzakelijk en kan dit geenszins worden aanzien als geen vrees koesteren.*

*Gelet op het voorgaande is de eerste middel ernstig en het CGVS heeft dan ook onterecht beslist om verzoeker geen vluchtelingenstatus toe te kennen.”*

3.1.2. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève). Tevens menen verzoekende partijen dat de bestreden beslissingen voornoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet schenden.

Verzoekende partijen betwisten dat er in Venezuela geen willekeurig geweld heerst en verwijzen naar nieuwsberichten over de veiligheidssituatie in Venezuela die gepubliceerd werden op de website van de Verenigde Naties op respectievelijk 20 maart 2019 en 5 april 2019 (stukken 3 en 4 gevoegd bij de verzoekschriften). Zij voegen hieraan het volgende toe:

*“Gelet op de bovenvermelde nieuwsberichtgevingen van de Verenigde Naties dient te worden opgemerkt dat verzoeker derhalve een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade wanneer hij en/of zijn gezin zou moeten terugkeren naar hun land van herkomst.*

*Verder, dient eveneens te worden opgemerkt dat verzoeker en zijn verloofde intussen een kindje hebben dat in België is geboren op 19 februari 2019. Het terugkeren naar Venezuela alwaar gelet op het voorgaande een ernstig gebrek is aan medische zorg, voedsel enz. is dan ook geen optie voor verzoeker en/of zijn gezin.*

*Het gezin kan zich evenmin elders in Venezuela en/of Latijns-Amerika vestigen, omdat de situatie van Venezolanen die aldaar immigreren verslechterd is (zie supra - nieuwsberichtgevingen van de Verenigde Naties d.d. 20.03.2019 en 05.04.2019- stukken 3-4). Zo lopen ze een risico om in een irreguliere situatie terecht te komen, zonder garanties voor basisrechten en blootgesteld te worden aan uitbuiting en misbruik (zie supra - nieuwsberichtgevingen van de Verenigde Naties d.d. 20.03.2019 en 05.04.2019 - stukken 3-4).*

*Bovendien, blijkt eveneens uit voormelde nieuwsberichtgeving dat de zwanger vrouwen en vrouwen die borstvoeding geven nog hoger risico lopen dan anderen om uitgebuit en misbruik te worden. De baby van verzoeker is nog geen twee maanden oud en krijgt eveneens borstvoeding.*

*Gelet op het voorgaande is de tweede middel eveneens ernstig en het CGVS heeft dan ook onterecht beslist om verzoeker geen subsidiaire bescherming toe te kennen.*

*Uit het voorgaande blijkt aldus duidelijk dat de bestreden beslissing geen voldoende motivering bevat.*

*'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. X; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. X; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. X)*

*Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering dient te gebeuren van de door de overheid genomen beslissingen.*

*Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist en/of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven. De beslissing werd derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd, daar zij geen rekening houdt met de veiligheidssituatie van verzoeker en zijn gezin in Venezuela.*

*Zodoende, schendt deze beslissing de Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991), artikelen 62 en 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM en artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951."*

### 3.2. Stukken

3.2.1. Als bijlage bij de verzoekschriften worden twee nieuwsberichten van de Verenigde Naties van respectievelijk 20 maart 2019 (stuk 3) en 5 april 2019 (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2.2. Op 19 december 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad twee aanvullende nota's bij samen met de COI Focus "*Venezuela. Situation socio-économique*" van 20 april 2018 en andere informatie over de situatie in Venezuela en met referenties aan de COI Focus "*Venezuela. Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019 en de COI Focus "*Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019.

3.2.3. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen een rapport neer van de Verenigde Naties van 5 juli 2019 over de mensenrechtensituatie in Venezuela, alsook de afgedrukte versie van een aantal Facebookberichten die verzoeker zou hebben ontvangen. Tevens laten verzoekende partijen ter terechtzitting op verzoekers gsm een video zien die verzoeker ontvangen zou hebben en waarin hij en zijn familie zouden worden bedreigd.

### 3.3. Beoordeling

3.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van de beroepen

#### 3.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van de beroepen is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

### 3.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

### 2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM en artikel 33 van het Verdrag van Genève worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in. Het tweede middel is wat dit betreft niet-ontvankelijk.

### 2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

*In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) hij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat het incident op 11 januari 2015 waarbij hij door een kogel werd geraakt het gevolg was van de politieke opinie van zijn moeder, omdat (ii) uit niets blijkt dat hij zich niet elders, buiten het centrum van Caracas waar hij woonde met zijn moeder en familie, zou kunnen vestigen om de problemen met zijn belagers, en bijgevolg ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, te vermijden, omdat (iii) uit zijn verklaringen over zijn profiel en familiale/financiële situatie in zijn land van nationaliteit niet kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt, omdat (iv) er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, en omdat (v) de door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen. Al deze vaststellingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat alle problemen die zij kende verbonden waren met de problemen van verzoeker en dat zij zelf geen andere persoonlijke problemen kende en dat in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd besloten dat aan hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kon worden toegekend omdat zijn vluchtmotieven als niet geloofwaardig worden beschouwd, zodat in haar hoofde evenmin besloten kan worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoekende partijen de

motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. X).

Het eerste en het tweede middel kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

#### 3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren Venezuela te hebben verlaten naar aanleiding van een aanval op verzoeker op 11 januari 2015 die zou zijn ingegeven door de politieke overtuiging van zijn moeder. Verzoekende partijen stellen hierdoor verdere problemen te vrezen bij terugkeer naar Venezuela.

Blijkens de bestreden beslissingen wordt het incident dat volgens verzoekende partijen ten grondslag zou hebben gelegen aan hun vertrek uit Venezuela op zich niet betwist. Echter is de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk hebben gemaakt dat dit incident het gevolg was van de politieke opinie van de moeder van verzoeker. In de bestreden beslissingen wordt hierover als volgt gemotiveerd:

*“Zo bracht u geen enkele overtuigende concrete, objectieve indicatie aan om het schietincident aan de politieke overtuiging van uw moeder te linken. U concludeerde dat de aanval op u persoonlijk wel te maken moet hebben met uw moeder omdat u zelf met niemand problemen had, niks te maken had met drugs en gewoon elke dag naar uw werk ging. Volgens uw verklaringen had u zelf ook geen politieke activiteiten. Enkel uw moeder ging met haar ketels en pannen naar de protestmarsen. U beweerde tevens dat het schietincident te maken moet hebben met uw moeder omdat uw belagers “colectivos” waren (CGVS, p. 14). U baseerde zich hiervoor op de verklaringen van uw vrienden die uw belagers gezien hebben. Ze waren gemaskerd met bivakmutsen en verplaatsten zich in groep met verschillende moto's (CGVS, p. 13-14). Louter en alleen op basis van deze elementen, verklaringen van omstaanders en hun uiterlijke verschijning, concludeerde u dus dat uw belagers tot de “colectivos” behoren. Voorts is uw uitleg in verband met de reden waarom u geen klacht hebt ingediend voor het incident niet coherent en wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierdoor nog verder op de helling gezet. Zo verklaarde u vooreerst dat u wel een klacht wilde indienen maar dit uiteindelijk niet gedaan hebt omdat de belagers “colectivos” waren (CGVS, p. 16). U verduidelikte dat een vriend van uw moeder bij de CICPC (Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas) was en hij u wilde helpen met het indienen van een klacht. Bijgevolg gingen jullie naar de bakkerij in de buurt van het schietincident, dat zich voordeed op de Plaza Sucre in Catia (CGVS partner op 8 januari 2019, p. 11), om de camerabeelden te vragen. De bakker had evenwel geen beelden aangezien de camerabeelden in een cyclus gaan en reeds overschreven waren. U vermoedde echter dat de bakker u de beelden niet wilde geven om zelf geen problemen met “colectivos” te kennen. Uw verklaringen zijn niet coherent aangezien u plotseling wel toegaf dat indien u wel de beelden zou gehad hebben, u sowieso wel klacht had ingediend. Ook indien het volgens de beelden “colectivos” waren geweest, had u een klacht ingediend (CGVS, p. 16-17). Deze incoherente verklaringen plaatsen opnieuw vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over wie uw belagers in werkelijkheid waren, en over de redenen en de omstandigheden van het incident op 11 januari 2015.*

*Uw geloofwaardigheid wordt nog verder ondermijnd door uw tegenstrijdige verklaring in verband met uw werk na het incident. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u geen vaste contracten had, maar u bezig hield met het wassen van auto's en het ronddragen van post, en dit na het herstel uit het ziekenhuis (Verklaring DVZ, vraag 12). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u uit schrik niet meer buitenshuis ging werken na het incident en niet meer de straat op kwam (CGVS, p. 3, p. 11-12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u uw verklaringen op de DVZ en stelde u enkel en alleen na uw herstel in de telecommunicatie te hebben gewerkt en geen enkel andere job te hebben gedaan (CGVS, p. 19). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter geenszins deze tegenstrijdigheid opheffen. Daarenboven kan uw bewering dat u niet meer buiten kwam, sterk worden gerelativeerd. Zo ging u wel nog naar de revalidatie in het ziekenhuis, ging u nog naar uw grootouders en deed u nog de nodige stappen om uw paspoort te verkrijgen (CGVS, p. 11-12 en CGVS partner, p. 17).*

*Voorts werden er nog incoherenties in uw verklaringen vastgesteld die de geloofwaardigheid verder ondermijnen. Er dient te worden vastgesteld dat volgens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken uw moeder werd ontslagen en lastig gevallen door overheidsdiensten en “colectivos”. U vervolgde dat u hierdoor ook slachtoffer werd van vervolging door het regime (Vragenlijst van het CGVS op de DVZ, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud ten aanzien van het Commissariaat-generaal maakte u geen enkel gewag van problemen die uw moeder zou gekend hebben met “colectivos”. Volgens u heeft uw moeder geen noemenswaardige problemen gekend omwille van haar politieke opinie. Ze had enkel een discussie met haar buurvrouw (CGVS, p. 14-15).*

*Volgens uw partner werd ze door uw buurvrouw uit de burgerraad gezet (CGVS gehoor partner, p. 14). Daarnaast vermeldde u nog dat uw moeder het slachtoffer was van enkele overvallen maar waren deze volgens u niet gelinkt aan haar politieke mening (CGVS, p. 14-15). Geconfronteerd met uw verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken, herhaalde u uw verklaringen door te zeggen dat enkel u persoonlijk problemen hebt gekend met "colectivos". Het louter herhalen van uw laatste verklaringen is echter geenszins afdoende om de incoherentie op te heffen. Uit uw verklaringen ten aanzien van het Commissariaat-generaal blijkt verder dat uw moeder gewoon bleef wonen in jullie huis en enkel u, uit schrik, verhuisde naar Petare en niet meer buiten kwam. Uw moeder en andere familieleden (uw stiefvader, halfbroer en halfzus waarmee u samenwoonde) leefden gewoon verder na het incident. Ze woonden en werkten nog steeds op dezelfde plaats en hebben geen problemen gekend (CGVS, p. 13). Volgens u begon uw moeder vanaf het incident wel met de verkoop van al jullie spullen om jullie vertrek uit Venezuela voor te bereiden en hierdoor ging ze niet meer naar de protestmarsen. Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat uw moeder bepaalde beschermingsmaatregelen voor haarzelf en haar gezinsleden trof (CGVS, p. 13, p. 15, 17-18, p. 20). Indien het incident daadwerkelijk iets met uw moeders politieke activiteiten te maken had, dan zou het logisch zijn dat ook uw moeder en uw andere naaste familieleden beschermingsmaatregelen troffen om problemen te voorkomen. Hier kan tot slot nog aan worden toegevoegd dat het medisch verslag enkel bewijst dat u werd geraakt door een vuurwapen en u bijgevolg geen enkel begin van bewijs hebt neergelegd om de omstandigheden van het schietincident aan te tonen."*

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun respectievelijke verzoekschriften geen ernstige poging ondernemen om deze pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, te ontcrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijven. Zij blijven immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging en het aanhalen van informatie over de algemene situatie in Venezuela, waarmee zij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontcrachten en hun beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

Met betrekking tot de vaststelling dat verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd over de reden waarom hij geen klacht heeft ingediend naar aanleiding van het schietincident, laten verzoekende partijen in het eerste middel van hun verzoekschriften gelden dat verzoekers verklaringen in hun geheel dienen worden te bekeken en citeren zij de betrokken passage uit de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud. Op basis van deze verklaringen kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen coherente uitleg heeft verschaft over de reden waarom hij geen klacht heeft ingediend naar aanleiding van het incident waarbij hij op straat werd beschoten. Enerzijds gaf verzoeker immers te kennen dat een aanklacht tegen *colectivos* niets waard is en een verloren zaak is omdat Venezuela corrupt is en niets er nog functioneert. Anderzijds suggereerde verzoeker dat niet het feit dat het om *colectivos* ging het probleem was, doch wel dat hij niet over de videobeelden beschikte waarmee hij dit kon aantonen en zich kon verzekeren van de steun van een vriend van zijn moeder bij de CICPC (administratief dossier (hierna: adm. doss.) verzoeker, stuk 11, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16-17). Door in hun verzoekschriften te benadrukken dat verzoeker geen klacht indiende omdat hij niet over de videobeelden beschikte en zijn klacht daarom geen zin zou hebben gehad en hij evenmin enige steun van de CICPC zou hebben gehad, heffen verzoekende partijen de vastgestelde discrepantie in verzoekers verklaringen niet op, noch bieden zij daarvoor een afdoende verklaring of verschoning.

De argumentatie in het eerste middel van de verzoekschriften dat verzoeker er tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verschillende keren op werd gewezen dat hij alles kort diende te houden en dat hij vervolgens de nodige tijd zou krijgen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om zijn relaas in detail uiteen te zetten kan de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in verzoekers verklaringen niet verschonen. Verzoeker werd er op de DVZ immers uitdrukkelijk op gewezen dat van hem, als verzoeker om internationale bescherming, wordt verwacht dat hij bij het invullen van de vragenlijst nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (adm. doss. verzoeker, stuk 13, vragenlijst, p. 1). Het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen ontslaat verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en zijn verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de DVZ, zeker deze zaken die rechtstreeks geleid hebben tot zijn vertrek. Dat verzoekers verklaringen bij de DVZ niet correct zouden zijn genoteerd, is een loze bewering die verzoeker op geen enkele wijze staft. Waar met verzoekende partijen nog kan worden aangenomen dat verzoeker zich na het incident op

11 januari 2015 uit noodzaak naar een revalidatiecentrum diende te begeven, kan het feit dat verzoeker daarnaast ook buitenkwam om naar zijn grootouders te gaan en een paspoort te verkrijgen maar moeilijk worden verenigd met zijn bewering dat hij uit schrik niet meer buiten durfde te komen.

Zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt vastgesteld, kunnen de door verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (adm. doss. verzoeker, stuk 16, map met 'documenten') geen ander licht werpen op de appreciatie van hun vluchtmotieven. De commissaris-generaal motiveert in de eerste bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

*"Uw paspoort bevestigt enkel uw identiteit en nationaliteit en de documenten in verband met uw opleiding bevestigen enkel uw opleidingsniveau, wat niet wordt betwist. Dat u een attest van goed gedrag en zeden kan voorleggen doet geenszins afbreuk aan bovenstaande conclusies. Uw werk en verblijf in de Dominicaanse Republiek staan hier evenmin ter discussie. Evenmin wordt er hier getwijfeld dat u hebt samengewoond met uw partner in Petare. De studies en vroegere professionele activiteiten van uw moeder worden op zich evenmin betwist. Deze wijzigen evenwel geenszins de conclusie dat u niet aannemelijk kon maken actueel een risico te lopen op vervolging omwille van uw moeders activiteiten of politieke opinie. De foto's van de personen met de motorfietsen kunnen bovenstaande conclusies evenmin wijzigen. Dergelijke foto's laten immers niet toe sluitende conclusies te trekken over wat u persoonlijk is overkomen. Het feit dat uw familieleden (moeder, stiefvader en stiefbroer en –zus) een verzoek om internationale bescherming indienden in Spanje doet evenmin afbreuk aan deze beslissing. Hierover kan overigens worden toegevoegd dat elk verzoek op zijn individuele merites moet worden beoordeeld. Het artikel in verband met het optreden van de "colectivos" in Venezuela betreft niet uw persoonlijk relaas of situatie en doet bijgevolg evenmin bovenstaande bevindingen veranderen."*

In de tweede bestreden beslissing wordt met betrekking tot de door verzoekster neergelegde documenten op goede gronden als volgt gemotiveerd:

*"Uw paspoort ondersteunt uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit, en uw diploma secundair onderwijs bevestigt enkel uw opleidingsniveau, wat niet wordt betwist.*

*Het document in verband met de samenwoning met uw partner toont aan dat u samenwoonde in Petare. Hier wordt niet aan getwijfeld.*

*De vroegere professionele activiteiten van uw schoonmoeder worden op zich evenmin betwist. Deze wijzigen evenwel geenszins de conclusie dat u niet aannemelijk kon maken actueel een risico te lopen op vervolging omwille van uw schoonmoeders activiteiten of politieke opinie.*

*De medische documenten van uw partner staven dat hij werd opgenomen in verband met een schietincident. Deze documenten zijn echter niet van die aard dat ze iets kunnen zeggen over de omstandigheden waarin het incident zich voordeed. De foto's in het ziekenhuis tonen enkel aan dat u in het ziekenhuis heeft gelegen, wat niet wordt betwist.*

*Het feit dat leden van uw schoonfamilie een verzoek om internationale bescherming indienden in Spanje doet evenmin afbreuk aan deze beslissing.*

*Met de artikels over de colectivos wilt u de algemene situatie van de colectivos in Venezuela duiden (CGVS, p. 18). Deze artikels houden echter geen verband met uw persoonlijke vluchtmotieven en veranderen bijgevolg niets aan bovenstaande vaststellingen.*

*De facebookposts van uw partner tenslotte geven een beeld van zijn professionele activiteiten in Brazilië, welke niet worden betwist."*

Deze motieven worden door verzoekende partijen op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De bijkomende stukken die verzoekende partijen ter terechtzitting neerleggen kunnen hun geloofwaardigheid wat betreft hun voorgehouden vrees voor vervolging door de *colectivos* in Venezuela niet herstellen. Het rapport van de Verenigde Naties van 5 juli 2019 heeft betrekking op de algemene mensenrechtensituatie in Venezuela en houdt geen verband met de persoonlijke vervolgingsfeiten die verzoekende partijen in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming aanhalen. De Facebookberichten betreffen loutere fotokopieën die bovendien niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor ze dan ook niet in overweging wordt genomen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat uit deze berichten niet kan blijken dat zij daadwerkelijk verzonden zijn door een van verzoekers belagers en dat evenmin kan worden uitgesloten dat de conversatie in scène is gezet. Ook de door verzoekende partijen ter terechtzitting getoonde video waarin verzoeker en zijn familie zouden worden bedreigd en waaruit zou blijken dat verzoekers belagers weten waar verzoekers familie woont, bezit geen enkele objectieve bewijswaarde aangezien ook dergelijke bedreigingen eenvoudig in scène kunnen worden gezet.



Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

### 3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

3.3.5.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, dient vooreerst te worden vastgesteld dat op basis van verzoekers verklaringen en de stukken die hij neerlegt hierover geen voldoende duidelijk beeld kan worden gevormd, zodat niet kan worden bepaald of er in hoofde van verzoeker als gevolg van het incident dat hij inroept zwaarwegende gronden zijn om bij een terugkeer naar Venezuela te spreken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in voornoemde bepaling. Verzoekende partijen hebben immers enkel en alleen aangetoond dat verzoeker gewond is geraakt door een vuurwapen, niets meer en niets minder.

Hoe dan ook is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekende partijen zich aan eventuele toekomstige problemen met verzoekers belagers kunnen onttrekken door zich elders in Venezuela, buiten het centrum van Caracas, te vestigen. Met betrekking tot de beschikbaarheid van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet, wordt in de eerste bestreden beslissing op goede gronden het volgende vastgesteld: *“Eerst en vooral blijkt uit niets dat u niet in staat zou zijn om zich elders in Venezuela veilig te vestigen. U hebt na het incident reeds zonder enige problemen in Petare (federaal district Miranda) gewoond bij de familie van uw partner (CGVS, p. 3 en p. 6, p. 18). Dat u daar uit schrik niet buiten kwam (CGVS, p. 11), kan gelet op bovenstaande vaststellingen inzake uw beweerde professionele activiteiten na het incident en inzake uw revalidatie, familiebezoek en stappen om een paspoort te verkrijgen niet als geloofwaardig worden beschouwd. Voorts had u volgens uw verklaringen met niemand anders problemen, noch met de Venezolaanse autoriteiten (CGVS, p. 12 en Vragenlijst CGVS, vraag 7). Daarnaast toont u aan dat u kan voorzien in uw levensonderhoud. Ook na uw herstel van het incident op 11 januari 2015 blijkt dat u hebt gewerkt. In Venezuela hield u zich nog bezig met de koop en verkoop van auto's en moto's (CGVS, p. 11-12). Vervolgens hebt u in de Dominicaanse Republiek als hoogtewerker gewerkt en ook u ging naar Brazilië om te werken voor een telecommunicatieproject (CGVS, p. 7-8). Er is bijgevolg geen enkele gegronde reden om aan te nemen dat u niet in Petare (waar u zelf nog anderhalf jaar voor uw vertrek bij familie van uw partner hebt gewoond) of in een andere regio in Venezuela zou kunnen wonen, om problemen met uw belagers te vermijden. Dat een terugkeer naar Venezuela in uw persoonlijke situatie ook redelijk is, blijkt tevens uit onderstaande informatie in verband met de socio-economische situatie aldaar.”*

Door aan de hand van informatie van de VN die bij de verzoekschriften is gevoegd (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 3 en 4) te wijzen op de precarie situatie waarin vele Venezolanen terechtkomen nadat zij elders een asielaanvraag hebben ingediend, slagen verzoekende partijen er niet in de bovenstaande concrete en pertinente overwegingen te weerleggen of te ontcrachten. Verzoekende partijen brengen geen enkel concreet element aan dat van aard is afbreuk te doen aan de redelijke verwachting dat zij zich met hun kind elders in Venezuela (bij familie van verzoekster) vestigen om problemen met verzoekers belagers in de toekomst te vermijden.

In de mate dat verzoekende partijen zich baseren op de algemene socio-economische situatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband verwijzen naar voormelde berichtgeving van de Verenigde Naties, stelt de Raad vast dat de teneur van de bij de verzoekschriften gevoegde informatie, evenals de informatie die zij ter terechtzitting voorleggen, in dezelfde lijn ligt als de informatie die door verwerende partij werd bijgebracht middels haar aanvullende nota's neergelegd op 19 december 2019 (COI Focus “Venezuela. Situation socio-économique” van 20 april 2018). Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van

voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

*“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”* (eigen onderlijning)

Voor zover verzoekende partijen medische problemen zouden hebben, dienen zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens kan uit hun verklaringen evenwel blijken dat verzoekende partijen medische problemen hebben, laat staan dat hen op individuele en gerichte wijze medische verzorging wordt ontzegd.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “Y./Rusland”, § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, “Saadi/Italië”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “Mamatkulov en Askarov/Turkije”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “Müslim/Turkije”, § 68).

Te dezen kunnen verzoekende partijen niet stellen dat zij kwetsbare personen zijn die leefden onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kunnen zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hen persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partijen stellen evenmin dat zij geheel afhankelijk waren/zijn van overheidssteun (onder andere via het systeem van de ‘carnet de la patria’), of dat zij buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling zouden terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM

28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit de verklaringen van verzoekende partijen over hun profiel en hun familiale/financiële situatie in Venezuela kan evenwel niet afgeleid worden dat er in hun hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke of vernederende behandeling lopen. De Raad wijst in dit verband naar hogere vaststellingen met betrekking tot het in Venezuela aanwezige familiale netwerk en de mogelijkheid van verzoeker om in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin te voorzien. Nu op basis van deze concrete vaststellingen, die steun vinden in de administratieve dossiers en door verzoekende partijen ongemoeid worden gelaten, niet kan worden aangenomen dat verzoekende partijen bij terugkeer naar Venezuela persoonlijk het risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet omwille van de slechte socio-economische situatie in hun land, kan niet worden ingezien in welke zin het gegeven dat zij thans een kind zouden hebben hier een ander licht op werpt. Verzoekende partijen komen te dezen niet verder dan een loutere verwijzing naar algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoonlijke situatie.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoekende partijen tonen niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat er wat hen betreft in hun land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

3.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen, bestaat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, waaraan in de aanvullende nota's van verwerende partij wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019, waaraan in de aanvullende nota's van verwerende partij wordt gerefereerd). Hoe dan ook kan, in weerwil van wat verzoekende partijen mogen beweren in hun verzoekschriften, uit de informatie in de administratieve dossiers, bij de verzoekschriften en bij de aanvullende nota's niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen dit ook niet aan.

3.3.5.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Voor zover verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

##### **Artikel 2**

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

##### **Artikel 3**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN